

CATALVNYA SOCIAL



APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

El pacte de pau

El dia 19 de maig de 1922 marcarà una fita memorable en l'història del món. Fou el dia en que uns homes representants d'uns quaranta Estats es reuniren en el Palau de Sant Jordi, de Gènova, i, un darrera l'altre, formularen solemne promesa de *no agredir-se* mutuament els respectius pobles, de servir entre ells la pau a ultrança, a fi de tonificar una mica aquesta pobra Europa, desangrada i trista.

Abans de la Conferència tothom brandava campanes de glòria. L'anunci d'una reunió de pobles en que, per primera vegada d'ençà de la guerra, no hi hagués vencedors ni vençuts, provocà un entusiasme frenètic.

L'excess d'aquest entusiasme feu que, durant la Conferència, els ànims decaiguessin i fos molta la gent que es considerà decepcionada. Esperaven molt, sense tenir en compte la realitat tràgica de l'Europa i l'acumulació de dificultats sense precedents en l'història de les relacions dels pobles.

Després de la reunió, hi ha qui parla del fracàs; però hem de confessar que l'opinió va reaccionant a mida que la veritat de la Conferència és coneguda.

Creure que de la Conferència n'hauria de sortir un pla de reconstitució econòmica i total d'Europa, era una puerilitat. Es que són ni han estat mai possibles plans d'aquesta mena?

Creure que de la Conferència n'havien de sortir liquidats els odis per tant temps acumulats era com somniar veure lligats en una abraçada a Xitxerin i Barthou. Apart de que són moltes les qüestions que els tècnics únicament poden resoldre.

Doncs bé; de la Conferència n'ha sortit tot el que podia sortir-ne: un pacte de colzes entre països fins ara isolats, una reunió de tècnics a La Haja, d'acord amb tots; i un pacte de

servar la pau per algun temps.

Després de l'amenaça de Trotszky davant l'exèrcit vermell, semblarà això poca cosa?

OBSEQUI DEL DIPUTAT DEL DISTRICTE
GRATIS

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

L'Alt Comissari del Marroc ha tornat a fer declaracions. Diu que l'acció política es necessària, però manca gent capacitada per a portar-la a bon fi: han de formar-se encara els elements necessaris per aquesta acció.

Això vol dir que, per ara, continuarà l'acció militar.

Els objectius principals de la campanya han estat assolits, però queden molts caps a lligar. No obstant, continuarà la repatriació... pruden- cialment. Amb el pretext, o motiu, de cubrir bai- xes, és lo cert que diàriament surten soldats cap allí. La sangria encara no s'ha estroncat...

L'Alvarez, en el discurs que acaba d'engegar a Lorca (què és una capital relativament peti- ta), ja no parla del Marroc amb sentit dema- gògic. Més aviat sembla un diplomàtic en vi- gilies de pujar a ministre. Fins hi ha moments que sembla un home d'Estat.

Serà això simptomàtic?

Es què, verament, aprovats els pressupostos, pujaran els tres asos al poder?

A judicar pel malhumor que les exigències parlamentàries d'En La Cierva han produït a la raó social Alhucemas, Alvarez i Alba, es po- den contestar afirmativament les dues pregun- tes.

Però, què vol En La Cierva? Una cosa cer- tament lògica i oportunistíssima.

Vol que al discutir-se els projectes de llei que afecten a la propietat, els homes que as- piren a governar amb aquests projectes fets lleis, declarin a les Corts, noblement, que ço que respecte al dret de propietat proclamen i defensen en els seus mitins de propaganda és ço que pensen i practican una volta tinguin a les seves mans el manubri de l'Estat.

I això és lo que no convé a les esquerres que es diuen governamentals posar en cla.

Amb vistes a aquest conflicte, l'Alvarez a Lorca ha parlat de la propietat en un sentit més moderat que en els primers discursos de propaganda.

L'obstrucció parlamentària d'En La Cierva podria fer fracassar el pla indicat abans.

A Madrid s'ha armat gran aldarull per un petit conflicte motivat per les violents cam- panyes d'un socialista embolat, En Prieto, i les seves naturals conseqüències quan els agraviats se senten homes i es deixen portar pels impul- sos primaverals... La justícia s'ho ha pres per

la part que crema, convertint un senzill judici de faltes en un solemnnial procés criminal.

Aquest assumpte portarà cua. Una cua molt llarga...

A Madrid les festes centenàries de Sant Isi- dre Llauredor han tingut un èxit. El poble en- cara respon al tocar-li bé les fibres més íntimes del seu cor.

El rei s'ha manifestat magnànim acollint la família imperial vienesa — proscrita per l'En- tente —, que s'ha refugiat a Espanya una volta mort l'ex-emperador Carles.

ESPANYA ENFORA

Els catòlics austriacs han reaccionat contra els despotismes dels socialistes i comunistes que detenten el poder. Més de 300,000 catòlics capi- tanejats per l'arquebisbe-cardenal Piffi, ompli- ren les grans vies de la immensa ciutat protes- tant d'aquesta opressió i dels projectes que con- tra la religió, la família i l'ensenyament vol im- plantar aquell govern.

Vet'aquí oberts els camins d'una reacció so- cial eficaç, i un bon exemple a seguir en les nacions que estiguin en cas semblant.

Grècia tindrà prompte una representació a Roma, prop del Sant Pare. Per cert que aquesta nació és ara víctima propiciatòria dels conve- nis d'Anglaterra i França. Tots els seus anhels d'expansió i engrandiment es van enfonzant. Les crisis polítiques sovintegen...

En canvi, Turquia, va millorant el seu estat polític internacional i és objecte de festejos i preferències sospitoses per part de dites nacions.

Els ianquis es reguen a assistir a la Confe- rència de tècnics de La Haia.

La conferència de Génova ha acabat amb uns funerals de primer ordre.

Altres noves:

La Manxúria s'ha declarat independent.

La Cambra dels Comuns derrotà al govern anglès de coalició, però, el govern, tan tranquil. El parlamentarisme evoluciona...

Lloyd George ha sigut rebut a Anglaterra com un triomfador. Realment és un atleta.

A França els delegats de Génova arribaren una mica capficats.

Els italians canten victòria. De Génova n'han tret, entre altres coses, fermes amistats amb An- glaterra, amb Rússia, amb Alemanya, amb quasi tots els pobles que hi assistiren. El ver triomf ha estat per Itàlia. —J.

Perquè no puc ésser sindicalista

II

I, no obstant, el qui escriu aquestes ratlles estava associat. Entrà, tan aviat com arribat fou a l'edat d'ingrés, a una associació de professionals, una gran associació que comprenia ja llavors milers de membres, de determinada especialitat mercantil, una vasta i potent organització de socors mutuels. Per ella tingué, i frueix encara, amb ampliació en creixença, socors en malalties, metges, dispensaris i altres conveniències, té dret a pensió per vellesa o invalidament, i a la seva mort una regular subvenció serà atribuïda a sa família. Compta la entitat, per a atendre a n'aquests fins, amb un fort capital acumulat durant els anys. Com a membre d'aquesta associació, és el que suscriu, copropietari d'algunes formoses cases a la Ciutat nova, de Barcelona. En ella els associats amb dret a beneficiar-se dels esmentats serveis, són *exclusivament* els assalariats, els dependents; per a dir-ho en llenguatge social vulgar, els *obers*. Hi figuren, no obstant, moltíssims patrons, però tan sols com a socis protectors, que ajuden a les càrregues i no tenen altre profit que l'agrahiment dels seus subordinats, i la satisfacció de cooperar a una obra de millora positiva per aquests, i de cordialitat i harmonia. Ja ho sé que els sindicalistes tot això ho desprecien, perquè ells no volen la pau social, sinó la guerra; no volen la concòrdia sinó la divisió; no volen entitats que pràcticament garantitzin aventatges, sinó entitats que combatin, que mantinguin encesa la lluita de classes. Per això no puc ésser sindicalista.

La entrada de l'autor en la vida del treball s'escaigué ésser a l'època de més remarcable espandiment de l'esperit nacional català (1899-1900). Malgrat ne estar-hi preparat per circumstàncies de família (l'autor és català, fill de catalans, però net de castellà), malgrat certa prevenció paterna, l'autor es sentí que li guanyava totseguit el cor el sentiment de la pàtria recobrada. I vet aquí que s'ha demanat a si mateix moltes vegades: Com és que havent presenciât la eclosió de dos ideals nous, el patriòtic i el social, i havent sentit l'invitació de dues corrents sentimentals novel·les i poderoses, la nacionalista i la sindicalista, l'autor, vencent i tot certs prejudicis, es sentí adherit seguida pel primer i rebutjà el segon amb tota

la força de son instint, de sa raó i de sa paratlla? La resposta està en què el nacionalisme significa la confirmació, l'estímul, l'intensificació de totes les virtuts apreses a la llar. Mentres que el sindicalisme representa la seva negació i contradicció.

Nodriren a l'autor, com dic, no certament predisposicions catalanistes, però sí l'amor i veneració genèrica de les tradicions, essent com era el seu pare un fervorós i actiu tradicionalista, no platònic, sinó pràctic fins al sacrifici. El nacionalisme català donava al jove la fórmula viva per el tradicionalisme bàsic de la educació seva. El nacionalisme era, oi més, l'aplicació, la referència, la sublimació de tots els sentiments conservadors que formaven la seva sang espiritual: la llar, la família, el treball, l'autoritat, tots aquests principis, totes aquestes devocions, s'enllaçaven d'una manera admirable en el culte a n'aquesta gran llar i gran família que és la Pàtria. El sindicalisme representa, al revés, la trencada, la aniquilació, el descàndit i el trepitjar aquelles tradicions, aquelles virtuts, aquell esperit de treball, de casa i de família.

A l'escalf d'aquella feconda rebrotada nasqué al cap de pocs anys una societat ben singular a primera vista: una associació patriòtica de dependents del comerç. Una associació de dependents del comerç, és una associació obrera, sí o no? Doncs bé, el qui sotscriu, del qual fins crec que s'ha arribat a dir que "negava el dret d'associació a l'obrer" va córrer, sense que ningú li empenyés, a inscriure's a n'aquell centre. Porta avui amb orgull el número 70, xifra d'honorífica antigüetat entre les de 7,000 ó 8,000 del contingent actual.

En soc avui soci, d'aquella entitat obrera, a la qual dec grandiosos beneficis materials i morals de moltes menes. M'en considero fill, i com a fill defenso no sols el formal organisme, sinó l'esperit intern que jo hi trobi, i que coincideix amb l'esperit de casa, amb les virtuts paternes, amb les tradicions i els ideals encarnats en la meua sang, tot lo qual era per a mi esperó i confortament.

Però els sindicalistes, reiterades vegades ho han dit, la detesten i la menyspreen la obra de la entitat a que aludeixo. Per això no puc ésser sindicalista.

Reprendrem aquest punt en l'article pròxim.

R. RUCABADO

**La supèrbia és filla de la ignorància
i la modèstia, de la saviesa**

Idees i fets

Un fracàs de la Democràcia

(V i últim)

Pemeteume que digui que'l regisme de transició de New post hem sembla'l que mes concilia la democràcia amb l'eficàcia. Subsisteix l'Assemblea — encarnació de la primera — per a lo mes important, per a lo d'orientació; però no posa obstacle a l'acció de govern de la Comissió, que encarna la tècnica base de l'eficàcia del servei públic.

En el govern de nostres Ciutats no hi ha avui ni tècnica ni democràcia. La primera ve substituïda per una política petita, miserable. I de la segona, en tenim els motllos, però no'l contingut dels mateixos.

Què hem de fer? Hem d'esperar per a la reforma de nostre regisme municipal a que la democràcia sigui un fet real, mitjansant l'educació cívica? Tan valdria com voler arribar a un fi sense remoure un dels obstacles mes formals que per això se'ns hi oposen. Perquè si la funció no s'acompleix bé, defecte de manca de formació cívica serà però també inadequació del orgue per a la funció.

Per tant, anem a canviar l'orgue, ja que tenim la seguretat de que mai serà sobrer aquesta imitació. I per això no copiem; però estudiem el dels altres.

Conservem l'Assemblea municipal d'avui; fem-la orgànica. Però evitem la seva acció constant, de cada dia, de detall. Aquesta es funció tècnica; encarreguem-la a una Comissió, però Comissió d'homes conceixedors dels grans problemes tècnics que avui formen el nucli principal dels grans problemes de la Ciutat.

I, per damunt de tot, aixequem el sentit de la responsabilitat, fem-la real, individualitzem-la. No'ns faci por l'esquinzar principis que'l segle XIX ens ha trasmés com a dogmes polítics. Que aquests dogmes serveixen per a fer revolucions, però no per edificar Ciutats a la moderna.

I després d'això, lector, podem afirmar que la

Democràcia ha sciért un fracàs en el Govern de la ciutat?

Per nosaltres, es indubtable. El regisme d'Assemblea s'ha hagut de suprimir o al menys disminuir en el seu funcionament. I encara que es cert que'l Assemblea subsisteix i s'elegeix en la major part dels cassos per tots els ciutadans, i que aquests conserven el dret de destitució, etcètera, també ho es que la salvació de les Ciutats s'ha degut als tècnics i únicament aquests son els qui saben el que en matèria de serveis públics porten entre mans.

Es clar que en els Estats Units es conserven les apariències del regisme antic; i'ls grans principis democràtics segueixen proclamant-se; però la realitat ens diu que'l desordre del Govern municipal no acaba fins el moment en que la tècnica s'imposa a la democràcia. Aquest és el fet.

I no resmenys podriem dir donant una mirada ràpida a l'interior d'Espanya. Quan la Mancomunitat de Catalunya va constituir-se i va volguer cercar un regisme d'eficàcia, va fer-ho a base d'una Assemblea que es reuneix dos vegades l'any, i d'un Consell de Govern que és el qui es rodeja constanment de tècnics per a tots els serveis. Quan es va volguer elaborar un Estatut per a les Ciutats i Municipis de mes de cent mil habitants, va acudir-se al mateix sistema de govern i d'administració. I, darrerament, quan l'Ajuntament en Barcelona va pensar en sanear quelcom de lo molt que encara té per a sanear, rés mes que la constitució d'una mena de concell de govern se l'hi va ocórrer i'l va constituir dins els estrets límits de la llei municipal vigent.

Veritat es que avui en matèria de govern es cerca l'eficàcia del Servei públic. Que aquesta està o no en oposició amb la Democràcia? Heu's aquí un problema que no sembla preocupar massa als homes del segle XX.

JOSEP M. GICH

L'acció, l'activitat, el treball, són necessaris a l'equilibri moral i físic de l'home. El treball és la primitiva llei humana que a tots s'imposa per igual. Enalteix i ennobleix l'home, i és una necessitat per l'immensa majoria, un deure per a tots. Qui es dona al treball, aconsegueix amb ell una independència, una dignitat de vida: a la qual l'home ociós no pot aspirar.

Paul DOMER

L'ànima eixuta del senyor Ramon

En Ramon havia passat la joventut engolfat en els negocis. El seu pare li deixà una botigueta que donava un bon passament i ell amb el seu esforç i el seu treball aconseguí engrandir-la considerablement. Els pares y els avis no s'havien mai mogut de la ciutat, i En Ramon volgué continuar la tradició. Feu pintar la botiga, li donà un aire de modernitat i procurà assortir-la bé per tal que el veïnat no hagués d'anar a raure a altres botigues que li feien la competència. La seva única dèria era el negoci. Passava el dia darrera el taulell vigilant la dependència i cada vegada que feia una venda l'anotava a una llibreta i mentalment calculava el que havia guanyat. De vegades li demanaven diners per a fer bones obres i ell contestava sempre que era pobre i que havia de fer un gran esforç per a mantenir la botiga. No anava mai al cafè, ni al teatre. Fumava únicament quan un amic li oferia una cigarreta. Els diumenges se n'anava al moll i passava hores i hores davant les grans barques dels vaixells. Si m'arribés un dia, pensava En Ramon, un vapor com aquests, carregats de cintes, fils i botons lluints, quin negoci que faria! Qui sap! L'any vinent pensa engrandir encara més la botiga. I donant-se a tota mena de fantasies mercantils i financeres, passejava amunt i avall del moll fins que fosquejava. Per no encendre massa aviat els llums se n'anava a casa d'algun amic i parlava del negoci.

Jo no sé com t'ho fas, li deien els amics, per tenir una dependència que cobra tan poc. Es clar que arrecones diners!

Ja veureu, responia En Ramon, si haguésim de donar als dependents tot el que demanen no guanyariem prou per ells. Jo no m'ajupo mai. Els que no estiguin contents que se'n vagin a un altra casa.

Els pobres dependents del senyor Ramon, com ells li diuen, són resignats i treballen per pocs diners. En Ramon no els crida gaire. No més els vigila.

Un dia un amic li va dir: Per què no et cases Ramon? No veus que viuries millor si a casa hi tinguessis una dona feinerà.

—Tens raó, digué En Ramon. Si jo tingués una dona vigilaria la minyona i tindria sempre a punt l'escudella a taula. Però

on trobar-la? Si jo trobés una dona senzilla i sense pretensions, que no tingués paralets al cap i fos ben reposada, et prometo que m'hi casaria.

—Que et sembla la noia del primer pis? No es gaire bonica, però en sembla que faria per tu. Demes el dia que es casi el seu pare li donarà una bona picossada.

En Ramon en sentir això sospirà llargament com si ja estigués enamorat. Vols dir que li donarà el seu pare una bona picossada?

—No ho dubtis. Jo provaria d'enamorar-la. Ja la faré entrar a la botiga per qual sevol excusa.

—Enamorarla! Però si jo no en sé d'aquestes coses. Si vols et faré l'elogi de la cinta mes rebregada, però no em facis dir dues paraules ensucrades a una dona.

Al cap de pocs dies En Ramon parlà amb la noia del primer pis i la trobà agradable i fins simpàtica. Com que ell era un home practic, es deixà de lirismes, i li digué clarament si volia casar-se amb ell. La noia



El nou idol de les multituds

sobrada per la pregunta respongué que ja s'ho pensaria.

El pare de la noia trobà que En Ramon era un bon partit i donà el seu consentiment. El temps de prometatge va ser molt curt. Es varen casar aviat i En Ramon proposà no convidar a ningú per no fer despeses inútils. En Ramon ja tenia a casa una dona feinerà. Era estalviadora, però mes generosa que el seu marit. La seva avarícia la feia patir molt.

Escolta li va dir un dia, Ramon: Hauriem de fer una mica de caritat. Venen a trucar moltes vegades la nostra porta monges d'asils i no els donem mai un centim. Com volem que Déu ens ajudi, si nosaltres no ajudem els pobres.

Els que vulguin diners que treballin respongué En Ramon. A mi ningú em donà res. No hi pensis amb els pobres; pensa amb els clients que et donen negoci.

La pobra dona, recordà els consells que li havia donat el seu pare, i no volgué contradir el seu marit.

Passaven els dies i gairebé no es deien res. Ell no pensava sinó amb el negoci i ella volia que a la seva llar, trista i sense amor, hi hagués una mica de claror. I la claror va venir. Déu els donà una nena bonica com un pom de roses. Però la dissortada mare morí. En Ramon no la plorà gaire. Va trobar-se altra vegada sol engolfat en els negocis. Gairebé no es feia amb ningú. La seva obsesió era el diner. La botiga s'anava engrandint i el seu cor anava fent-se cada vegada mes petit.

Quan la seva filla arribà al set anys, la tancà en un pensionat. Passaven els anys i el seu cos s'anava encorvant i el cap es cobria de neu. Temia que la serventa el robés i preferí viure sol. Anava a menjar a una fonda infecta que per pocs diners li servien dos plats. Quan arribava la nit es colgava aviat i s'adormí pensant en el negoci. Al cap duns quants anys de fer una vida tan solitària, enmalaltí. Estava trist, malgrat tenir la caixa plena de diners. La seva filla fou cridada. Tenia ja setze anys. El seu pare la trobà formosa. Els metges varen aconsellar-li que deixés el negoci i que anés a viure lluny de la ciutat. No tingué altre remei que vendre's la botiga, car del contrari s'hauria mort. Estem tan arrapats a la vida que l'home es depren facilmente de les coses que mes estima pel temor de morir.

A un poble de muntanya En Ramon hi

tenia un mas que era dels seus avis. Hi anà a viure amb la seva filla. La seva fama d'avar havia arribat en aquell poble arracerat entre muntanyes i tothom el va rebre amb molta fredor. Però la seva filla era tan formosa, tenia els ulls tan clars y parlava amb tanta dolcesa que captivà les simpaties dels veïns. El poble es petit i les muntanyes son molt altes. Hi ha una estesa de camps molt ben conreusats i arbres esponerosos. Darrera la casa s'hi troba un caminó vorejat de violers que mena a una font. La filla d'En Ramon hi va tots els matins. L'aigua brolla de la terra humida i al seu entorn hi ha un tou de molsa i falgueres que creixen amb una gran afana.

L'aigua de les fonts del cim llisca damunt de les pedres llifescoses i forma un petit rierol. E naquell lloc tan arracerat els arbres fan un ombrà dolça i manyaga. Al cap de pocs dies d'anar-hi trobà la companyia d'un jove qui llegia vora la font.

Es parlaren i aviat es feren amics. Com us dieu li digué el jove?

—Teresa, i vos?

—Lluís. Mai hauria somniat trobar-vos en aquest poble tan petit. Sou flor de ciutat i no flor de muntanya.

Ningú trobarà estrany que diguem que aquells dos joves varen estimar-se. Amor uneix facilmente les ànimes joves.

Cada matí es trobaven i parlaven del seu pervindre. Les il·lusions il·luminaven el camí de la seva vida i trobaven belles totes les coses perquè s'estimaven.

Un dia es presentà al mas d'En Ramon i li confesà que ell estimava la seva filla i que si ho consentia es casarien aviat.

—Vols casar-te amb la meua filla i no saps si es rica o es pobre?

—Això me's indiferent. Aquest any acabaré la carrera i amb el meu treball jo sabré fer-la feliç. He vingut a veure els meus pares. Soc fill del mas de les roselles.

—Te's indiferent que sigui rica o pobre?

—Sí; el matrimoni no es un negoci. Demano per esposa la vostra filla perquè l'estimo. Sé que es bona i honesta i aquesta es la millor riquesa.

En Ramon no comprenia aquelles paraules. Si ella l'estima caseu-vos, però no espereu que jo us dongui res.

En Ramon com de costum anà al bosc. L'hora era dolça i quieta. Els arbres estenien les branques sota la blavor del cel. En els camins solitaris hi regnava una quietud

ensopidora. El sol rodolava camí de la posta. En Ramon s'ajacà sota la verdor dels pins olorosos i s'adormí. L'encís aquella hora plena de misteri, el feu somnià. Es trobà a les portes del cel i les va obrir amb una mica de basarda. Un cop a dintre va veure una corrua de gent que es presentava davant de Nostre Senyor. El bon Jesus els preguntava que diguessin quines bones obres havien fet. A ningú preguntava si havien tingut o no riqueses. En Ramon pensava, si ara el bon Jesus et crides i et fes aquella pregunta que diries!... I es va arraulir per a que no el veiessin. Un angel va veure'l i li digué: Ramon, a la terra vas perdre el temps. Podies haver estat feliç i no vas saber ser-ho. Amb els teus diners hauries pogut fer bones obres i recordar-te dels pobres. De que t'han servit les riqueses si has perdut l'ànima? Al cel no hi entren els ambiciosos, sino els homes purs.

En Ramon evocà la seva vida i no hi trobà ni un raig de claror. La seva llar era plena de tenebres com el seu esperit. Va veure la seva esposa coberta amb un vel negre com un raig de sol i sentia una xiscladissa gre. Veia la llar dels altres homes alegres d'infants que tenien les galtes roges com fruita madura. Al costat seu hi veia munts de monedes que degotaven llàgrimes i gotes de sang.

Es despertà amb un gran sobresalt.

Heus aquí un somni ben estrany es digué. Potser es un avis del cel. Arribà a casa i es posà a sopar. Aquella nit no va dormir. Estava ben penedit d'haver tingut el cor tan eixut. L'endemà tustà la porta una monja de l'asil d'infants orfes. La Teresa tremolant digué: pare, hi ha una monja. En Ramon sortí a rebre-la i exclamà: digueu als vostres infants que no plorin, que jo eixugaré les seves llàgrimes. Teniu, digué allargant una bossa de diners: pels infants que no tenen pares i no saben que cosa es amor.

La Teresa plorant abraçà el seu pare i aquest li besà el front.

Era la primera vegada que la besava.

J. CIVERA

CATALUNYA SOCIAL és avui el setmanari social de més extensió i circulació de nostra terra.

Esperit i força

El triomf del "F. C. Barcelona"

Barcelona s'ha sentit extremida per una manifestació imponent, poques vegades presenciada en nostra ciutat.

Un vespre, en l'hora en que la gent es retira a casa a cercar el descans del dia, una multitud enorme, que ocupava des del carrer de València fins a la Granvia tot l'ampla del Passeig de Gràcia, feia vibrar el món. Arribaven els jugadors del F. C. Barcelona, vencedors del equip de Vigo, i guanyant el campionat d'Espanya! L'Ajuntament i la Mancomunitat s'uniren a la recepció i festejaren als nou-vinguts.

Tot ens sembla bé, molt bé. Creiem ben dirigida l'acció cap a l'enfortiment de la raça. Però, tinguem cura de no fer-ne massa; no deixem que la força mati l'esperit. Coordinem ambdós elements en el suggestiu lema de: Pàtria i Sport, si és vol. Però cuidem de que l'esperit es manifesti sempre seré, alt i dreturer.

Aquella mascota negra per la qual un dels campions del Barcelona va llençar un "hurra!" ens sembla un mal auguri!

El futbol és avui l'obsessió de la nostra gent. No volem pas dir que sigui un sport dolent, però creiem que la qualitat més gran d'un poble és que no se surti mai de mesura. Totes les idolatries són dolentes. Admiració pels que han sabut tornar a la nostra terra amb el llorer de la victòria a les mans, però no idolàtria.

Ens plau que la joventut es faci forta i, per tant, cal encoratjar els que treballen per a difondre els beneficis de l'esport.

Certament que les multituds són sempre vehements i apassionades, però un cop ha passat el moment passional, aquietem els nostres entusiasmes, i preparem-nos serenament a conquerir de nou el lloc preeminent de la victòria.

L'esport quan es converteix en un reclam, perd la seva finalitat. Festegem els jugadors vencedors, però amb seny i prudència. No fos que en fessim un gra massa.

COMENTARIS

Els perills del cine

Avui les dones tenim molta llibertat. Anem soles allà on ens plau. Ningú s'estranya que una senyoreta vagi a visitar a una amiga o vagi a fer compres. Jo això ho trobo molt natural. Soc jove i m'agrada tenir amistats. A Barcelona tenim l'aventatge de que les senyoretetes que van soles són respectades i afortunadament la nostra gent no te la dèria del requiebro. Però us confesso sincerament que potser en fem una mica massa. Està bé que anem a visitar una amiga però crec que es una temeritat que assistim soles als llocs que estan plens de perills. Es va estenent un costum que si no hi posem remei, portarà conseqüències funestíssimes. Tothom que sigui una mica observador haurà pogut observar que cada dia son més nombroses les senyores i senyoretetes que van soles al cine. No m'entretindré a posar de relleu els perills del cine, car coneguts son de tothom. A aquesta mena d'espectacles hi assisteixen molts esparvers amb el deliberat propòsit de caçar colomes. Ja sabeu que els dies feiners el públic pot seure en qualsevol butaca i, per tant, hi ha en tots els cines un estol de joves i d'homes que ja no son joves que van d'un lloc a l'altre fins que troben una senyoreta que els dona conversa. Quan una dona sola va al cine no sap qui seurà al seu costat. Hi pot seure una persona bona i honesta, però hi pot seure també un jove corromput. Que voleu que faci aquella senyoreta o senyora que es troba sola en la fosquetat del cine? Avui us diuen una paraula i demà un altra i a l'últim contesteu i sense donarvos-en compte us adoneu que teniu amistat amb un home que no sabeu qui es.

De vegades pensareu que es bo perque us afalaga i us diu coses que potser no sent. No us fieu massa dels homes que us afalaguen. No veieu que això no es decorós? No compreneu que una senyora casada o una senyoreta no poden anar soles al cine, mentre hi hagi tanta immoralitat? Potser alguna ens dirà: jo hi vaig perque se que no m'ha de passar res. I com pots fer aquesta afirmació tan categòrica? Si no vols cremar-te no juguis amb foc. Però encara hi ha un perill mes gran, i aquest es que una senyoreta bona que vagi cada dia al cine, la gent la tingui en mal concepte.

Volgueu que us estimin a la llum del sol. Desconfieu dels que fugen de la companyia dels vostres pares.

A les sales de cine hi trobareu poca cosa bona. Jo no vull dir que siguin dolents tots el que van al cine, però tingueu la seguretat que els bons no us diran res i que els irreflexius buscaran un pretext per a conversar amb vosaltres.

No creieu que aquestes coses siguin petiteses. Jo crec que aquest mal que es va generalitzant té una grandíssima importància. Jo m'atreveixo a afirmar que una dona honesta no pot anar sola al cine.

Si el marit us ho permet no us estima gaire i si els vostres pares toleren que freqüenteu les sales de cine es que han oblidat que tenen el deure de vetllar per la salut de la vostra ànima.

MARIA BONSHOMS

Amenaça de Trotski

En una reunió d'aspirants a les escoles militars comunistes, Trotski, pronuncià un violentíssim discurs atacant durament la Conferència de Gènova.

"No són les conferències, ha dit, les que ens han de donar la victòria que necessitem. No hem de pensar sinó en la força de les nostres baionetes i de nostres canons, quan els exèrcits rojos travessin les fronteres dels Estats capitalistes i obliguin que la bandera roja flameji en tot Europa.

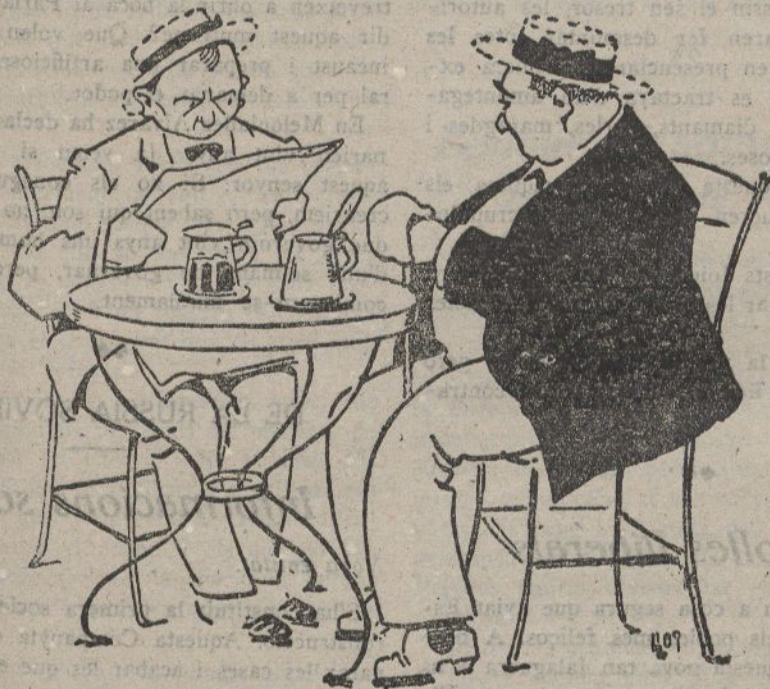
No seria estrany que aquest mateix estiu tinguéssim d'esgrimir les nostres armes de combat. Si aquest cas arriba sabrem defensar nostres idees i imposar-les als demés."

Què me'n dieu d'això! Amb uns homes tan sanguinaris podem tenir-hi contemplacions? Ells varen anar a Gènova a pidolar i ara clouen el puny i us amencen.

Si Trotski es mostra tan arrogant es perquè deu tenir homes i material de guerra. I els pobres infants que es moren de fam? Teniu diners per comprar fusells i no en teniu per comprar pa pels pobres famolencs?

Ah! jueus! En el vostre cor no hi ha ni una engruna de noblesa. De vegades us cobriu el cos amb una pell d'ovella, però les dents i les ungles us traeixen...

COMENTANT UN FET



— Vostè creu que els joves del sindicat lliure que han processat són molt perillosos?

— No ho cregui. Es que la policia de Madrid, quan un diputat dona un cop de puny, en compte d'agafar al que l'ha donat, agafen al que l'ha rebut.

Els caçadors de joiells

Ja fa molt de temps que els bolxevics en les ciutats mes riques del mon, venen les joies que han fet fonedisses de les cases dels senyors opulents de Rússia.

Lleonard Rosenthal, que es un dels homes de Paris que té mes fama en la venda de joiells, ha dit que en mig del caos general causat a Rússia, per la revolució comunista, les pedres precioses foren considerades com l'únic valor inaccessibile a les fluctuacions espantoses del canvi i els que posseïen segles, l'aristocràcia i l'alta burgesia russa havien acumulat tressors immenss. Les grans families víctimes de la re-

volució han procurat salvar del naufragi els seus bens, però no sempre ho han aconseguit, car els bolxevics s'han apoderat de tots els dipòsits dels Bancs russos i de totes les joies que han caigut a les seves mans.

Els fugitius recorrien a les estratagemes mes inversemblants per a salvar les joies.

Moltes dames quan es veïen perdudes s'empassaven les pedres precioses.

La primera invasió de gemmes que va caure a Paris, que es el mercat mundial de pedres precioses, varen produir-la els emigrants russos que estaven convençuts que la fi del bolxevisme era una cosa molt llunyana.

Altres, en canvi, creïen retornar aviat a la pàtria i amagaven les joies a les muralles dels cas-

tells o al peu d'algun arbre, però els bolxevics que tractant-se de pedres precioses tenen un bon nas, les han trobades capgirant-ho tot i en dos anys han venut cinc cents mil milions de francs de joiells. Per tal d'evitar que els legítims propietaris reconeguessin el seu tresor, les autoritats bolxeviques varen fer desmuntar totes les joies. Els que varen presenciar la primera expedició diuen que es tractava d'un amuntegament increïble de diamants, perles, maragdes i altres pedres precioses.

Per a vendre aquesta formidable riquesa, els bolxevics es valgueren d'agents poc escrupulosos.

El valor d'aquests joiells ha servit al govern bolxevic per a pagar les propagandes de caràcter urgents.

Ells diuen que la propietat es un robó, però en canvi declaren lícit el robar, car del contrari no robarien.

Les colles lliberals

Es dona ja com a cosa segura que aviat Espanya serà un dels pobles més feliços. A nosaltres en saber aquesta nova tan falaguera se'ns ha aixamplat el pit! Ja s'ha acabat el patir. Els lliberals estan disposats a convertir la terra en un paradís. El que viu mes d'il·lusions es En Melquíades Alvarez. Segurament ja s'ha fet fer la casaca de ministre i s'ha posat mes d'una vegada davant del mirall per a veure si li escau bé. Aquest desig de ser ministre ja li ve de lluny. Quan feia de republicà amanyagava els monàrquics perquè se l'enduguessin al seu camp polític, quan se li esmunyia dels dits la cobejada cartera afalagava els republicans, adoptant actituds terrorífiques. La història no dirà altra cosa del senyor Alvarez, que era un senyor que de molt jove tenia la mania de voler ésser ministre. Ara sembla que va de bó. Ja fa dies que el bon senyor no parla d'altra cosa. Deixeu-me governar i sabreu qui soc jo.

Va donant conferències en unió de l'Alba que es el que porta mes males intencions.

L'oratória de En Melquíades Alvarez, necessita acompanyament de piano i violí. Es la típica lleugera del parlament espanyol. Quan ell parla els seus amics li tenen preparat un got d'aigua amb sucre i un mocador finíssim per a que s'eixugui els llavis purpurins.

Nosaltres ho hem dit mantes vegades, no som polítics, i per tant, no combatem els lliberals perquè facin caure un determinat go-

vern, sinó perquè tenim la seguretat que quan arribin el poder en lloc de governar, faràn obra perturbadora.

En els actes que van donant arreu d'Espanya diuen veritables monstruositats i en canvi no s'atreixen a obrir la boca al Parlament. Que vol dir aquest mutisme? Que volen enganyar els incauts i preparar una artificiosa opinió lliberal per a demanar el poder.

En Melquíades Alvarez ha declarat que governarien vint anys. Ja veieu si te pretensions aquest senyor. Si no els coneguessim ens ho creuríem, però sabent qui son, no podem creure que governin vint anys uns homes que al cap d'una setmana de governar, perdran el temps combatent-se mutuament.

DE LA RUSSIA SOVIÉTICA

Informacions socials

Nova entitat.

S'ha constituït la primera societat privada de construcció. Aquesta Companyia es proposa reparar les cases i acabar les que estaven començades.

Les cooperatives i els particulars poden adquirir accions de la dita Companyia, la qual treballarà amb el capital que aportin els accionistes.

A poc a poc s'arribarà altra vegada al renaixement de la propietat.

La salut pública

Les epidèmies segueixen fent grans estralls. Els pobles allunyats de les vies de comunicació s'han lliurat del còlera. Els que fugen de la fam son els que van infectant els pobles. En alguns indrets l'epidèmia tendeix a minorar.

La fam

Segons les declaracions que ha fet el capità Quisling, representant del Dr. Nansen, la fam va estenent-se per tota la Ucraïna.

El nombre de famolencs arribarà aviat a 7 milions.

Les organitzacions sindicals que existeixen a Rússia es captenen de socórrer les amargues sotmeses a les tortures de la fam.

De tots els pobles es reben gran quantitat de queviures. Amb pocs mesos les organitzacions britàniques han trames a Rússia 14,891 tones de queviures.

Els projectes del ministre de Finances

El senyor Bergamín ha redactat els seus projectes a base dels que tenia ja preparats l'anterior ministre de Finances, i ha fet un garbuix tan gran que si arriben a aprovar-se seran una perturbació.

Els projectes tributaris formaven un engranatge. L'un complementava l'altre. Però l'actual ministre ha escollit els que més li han agradat, arreconant els que no mereixien les seves simpaties. I què ha succeït? Que els seus projectes no són orgànics i no tindran cap eficàcia perquè els manca el travament que els unia amb els que han estat refusats.

A Espanya no interessen aquestes coses. Els únics que combaten els projectes del ministre de Finances són En La Cierva i En Cambó. Els altres diputats callen. Els lliberals no diuen res perquè esperen que el pressupost estigui aprovat per a demanar el poder. I els que no són lliberals no intervenen en la discussió perquè no senten predilecció per les qüestions econòmiques.

I Espanya va arrossegant resignadament el carro de la decadència. On anirà? Déu ho sap. Potser s'estimbarà o anirà seguint el camí de ròderes, que és el de la rutina.

Si es tractés d'abolir els càrrecs honorífics, que són la sangria del pressupost, al congrés hi hauria una gran agitació. Tots els primats de la política tenen fills o parents que munyeixen destrament la vaca grassa del pressupost. Però es tracta de projectes que poden ésser la salvació o l'ensorrament definitiu d'Espanya, i ningú mostra cap inquietud.

El cas és aprovar el pressupost sigui com sigui. Si En Bergamín aconsegueix aprovar-lo serà un gran home, encara que sigui un cent peus.

Quan el camí serà net d'obstacles, pujarà un altre govern i seguirà la devallada d'Espanya.

A Gènova es discutiren assumptes de palpitant interès, però els delegats d'Espanya no han desclòs els llavis.

Ara s'ha sabut que l'única missió que els portà a Gènova, fou demanar que la llengua castellana fos admesa a la conferència. Ja veieu quina cosa més transcendental! Si ho arriben a aconseguir, Espanya estava salvada! Es veu que la nostra salvació ens ha de pervenir de la llengua, quan precisament la llengua és la respon-

sable de que no es faci res de profit al parlament espanyol. Si els diputats pensessin més i no parlessin tant, tal volta s'anirien millorant els projectes del senyor Bergamín i donarien la sensació de que a Espanya hi ha govern que es capté de les necessitats del seu poble.

Banquet d'homenatge a En Ramon Albó⁽¹⁾

Diumenge al migdia es celebrà al Majestic Hotel Anglaterra el banquet d'homenatge al nostre il·lustre amic En Ramon Albó, organitzat pels Patronats de menors i adults Presos en celebració de la seva encertada designació per a la Direcció General de Presons. Assistiren al banquet prop de 150 comensals. Ocuparen la presidència distingides personalitats, les quals volgueren testimoniar el seu afecte i la seva simpatia a l'home bò i culte que si hagues seguit desempenyant el càrrec de Director General de Presons hauria desenrotllat una obra altament profitosa.

Acabat el banquet, el secretari del Patronat, el nostre estimat amic Joan Baptista Roca, va llegir les adhesions rebudes expressius telegrames d'adhesió.

El senyor Bordas oferí el Banquet al senyor Albó en nom del Patronat; reconeixen-li els grans mèrits de penalista. I gué que el nomenament del senyor Albó s'ha ia fet atendre els seus coneixements per a ocupar el càrrec i fer obra en bé dels reclosos.

S'aixecà el senyor Albó entre mig d'aplaudiments de tots els comensals. Pronuncià un discurs eloqüentíssim rublert de consideracions interessantíssimes. Sentim que la manca d'espai ens privi de publicar un discurs tan interessant que posa de relleu els coneixements i la cultura del nostre il·lustre amic.

El president de l'Audiència, senyor Alvarez Vega, feu algunes consideracions al discurs del senyor Albó, i el president de sala senyor Martínez Gimeno, demanà que fos imprès.

Acabat el banquet, el senyor Albó va rebre la felicitació de tots els comensals.

(1) En compaginar el darrer número, aquest article fou substituït equivocadament per un altre, que no corresponia al títol amb el qual aparegué encapçalat. Esperem que els llegidors ens perdonaran la distracció soferta.

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

Los Tribunales para niños. — El Tribunal para niños, de Barcelona y su actuación en el primer semestre de funcionamiento, por Ramón Albó y Martí, Presidente de dicho Tribunal. — Prólogo del Excmo. Sr. Dn. Avelino Montero Ríos y Villegas. — Barcelona, 1922.

L'idea de Tribunals per a nens, suscita, naturalment, la de protecció a la infància. I és que, com es lògic precisament per a tutelar la infància, s'han creat aquests Tribunals.

Afortunadament, aprovada la llei establint a Espanya (lleï deguda a la iniciativa del Sr. Montero Ríos Villegas), funcionen normalment en algunes capitals, entre les quals Barcelona ocupa el primer lloc.

Nostre venerat amic, Don Ramon Albó, acaba suara de publicar un interesantíssim llibre sobre els Tribunals per a nois, per a contribuir, són les seves paraules, a divulgar el coneixement d'aquesta progressiva i admirable institució, paternal i educadora a la vegada, dels Tribunals per a la infància, tan desconeguda de a immensa majoria de nostres conciutadans que ni tan sols s'han donat compte de la seva implantació en nostra capital, i si saben que existeix, desconeixen els caràcters principals d'aquesta institució singular que amb tant èxit com entusiasme es trova ja arrelada i propagada a les principals nacions del món civilitzat.

Pels nens i per a els nens, veus'aquí el lema que inspira aquesta obra, per la qual el senyor Albó, no hi perdona sacrifici, en la seva admirable gestió presidencial, i qual ideologia i eficiència pràctica exposa en son llibre, les planes dels qual rublertes d'erudició, gens comú, i de màxima cordialitat, vessen totes elles un esperit de caritat corprenedora, envers l'infància desvalguda, que cau tan fàcilment i freqüent en el vici, més que per culpa seva, per efecte de les circumstàncies en que es troba.

Si nosaltres, diu l'autor, que des de petits hem après a conèixer i estimar a Déu, qu'hem sigut educats en nostres facultats, trovant estímul a nostres bons afectes i fre a nostres baixos ape-

tits, que hem rebut nocions exactes de lo just i de lo injust, sucumbim tantes vegades, en els combats de la vida, què té d'estrany que aquestes criatures a qui faltaren àdhuc les carícies de la mare i els bons exemples; què no han tingut quasi mai una mà pietosa que aixugués llur plor, un cor que es fes ressó de les seves penes, ni una intel·ligència que despertés la seva, aixecant-la cap a Déu, iniciïn i segueixin llurs actes en els camins de la perversitat?

Els Tribunals per a nens, exerceix una funció més patriarcal que judicial; és segons expressió del actual jutge de nens de Bruselles, Mr. Paul Wets el veritable tutor de molts infants tan més estimats quan més desgraciats; és la pedra angular de la monumental obra de la protecció a la infància.

Rebutjada per monstruosa la idea de que l'infant és un "petit home", havien de reformar-se les formes processals i els organismes judicials encarregats de judicar als petits delinqüents, mancats tots ells de la base en que s'inspira la llei penal: el de la responsabilitat.

Per ço els Tribunals de nens, fruit de una més humana comprensió de la vida adopta una forma patriarcal de judicar i corregir substituint la acció penal per la protectora, i aquest és el secret de la seva eficiència redemptora.

El senyor Albó, primer president del Tribunal de nens, de nostra ciutat, en el seu llibre, que segons expressió del senyor Montero Ríos Villegas, es un veritable tractat de filosofia, història i crítica del Tribunal per a nens, estudia l'institució, exposant les més modernes corrents intel·lectuals, i el seu desenrotll en els principals països del món, fent història d'alguns precedents dels Tribunals en nostra pàtria i analitzant els trets característics per a aquests, quals són: supressió de la presó, llibertat vigilada, Delegats de Protecció a la Infància, etc. examinant la llei espanyola i exposant, finalment, l'actuació del Tribunal per a nens de Barcelona en el primer semestre del seu funcionament.

De la magistral competència en que cada un d'aquests temes ve tractat, no volem parlar-ne per a no ferir la modestia de nostre car amic. Basti dir, però, que ell, ànima d'aquesta institució a Barcelona, a la qual hi ha aportat tota la vocació i sacrifici d'un esperit d'apòstol, era l'únic que podia fer aquest llibre-report, qual lectura, a nostre judici, és indispensable a tots els qui vulguin conèixer l'institució exemplar del Tribunal de nens.

F. MANICH

D'ací i d'allà

El diari "National Tidende" de Copenhague reproduceix la llista publicada pels Soviets russos referent a les execucions ordenades pel Govern bolxevista des de novembre de 1917.

Aquests números esgarriren: 6,775 mestres d'escola i professors; 8,800 metges; 54,650 oficials i 260,000 soldats; 10,500 oficials de policia i 48,500 agents; 12,950 propietaris rurals; 355,250 intel·lectuals; 192,350 obrers; i 815,100 pagesos.

Esborrana fer la suma d'aquestes macàbriques dades, que acendeix a 1.764,875 víctimes del comunisme en quatre anys i mig.

Que parlin ara davant el poble els panegiristes de la República dels Soviets!

Al Congrés va passar un incident desagradable cómico-socialista-sindicalista.

El diputat a Corts socialista, Indalecio Prieto, el secretari dels Sindicats lliures de Barcelona i un company president es trobaren a la sala de visites de la Cambra popular.

Al cap de poca estona els uxiers sentiren una formidable ovació: "Res, digueren, Don Indaleci que ha fet un dels seus millors xistos!"

Però els aplaudiments continuaven de tal manera entusiastes que s'acostaren a la porta. No perorava el senyor Prieto, no. Era que sostenien una animada i contundent polèmica sindical tots tres.

El President del Congrés, en assabentar-se, ha donat ordres terminants als porters: "Quan algún individu sospitós demani pel senyor Prieto, feu-lo passar al saló de sessions, però de cap manera a la sala de rebre."

Per cert que amb aquest motiu s'entaulà una forta discussió (parlamentària, eh?) sobre els furs dels diputats i la immunitat llur.

Heus aquí un nou punt d'obrir de les lleis; la la seguretat del cutis dels pares de la pàtria.

Ara que això és difícil aconseguir-ho per mitjans legislatius; ens assemblaria millor crear una mutua contra accidents parlamentaris.

Com ja demostràvem en una de les nostres cròniques passades, aportant-hi els nostres pregoners coneixements geodèsics, filosòfics i trigonomètrics, la relació entre el paidor d'un home polític i les seves qualitats de govern, és directament proporcional.

Ara mateix el President de la veïna república, Mr. Millerand, ha hagut de fer un viatge per Africa i Còrcega, que ha durat 34 dies.

En aquest lapse de temps, el President ha assistit a un banquet a La Rochela, un altre a Burdeus, quatre al Marroc, dotze a Alger, cinc a Tunis, vint àpats íntims, quatre vins d'honor, un àpat en una estació i tres àpats que en diuen freds, dos banquets a Còrcega, dos a Marsella i un a Aix.

En total, 28 banquets i els altres additaments.

I encara assegura la premsa que ha tingut temps de dormir. El que no va poder fer va ser resoldre uns quants assumptes de govern, insignificants, i per motiu dels quals va emprendre el viatge.

Senyors! que el dia només té vint-i-quatre hores...

Em llegit aquests dies als diaris la següent notícia:

"Aviat pendrà l'alternativa com a matador de braus, el capità de cavalleria i conegut aristòcrata cordovés senyor X..."

Qualsevol altra dia podrem llegir que nomenen per un títol nobiliari a un insigne picador o conegut *mozo de estoque*.

La llei de les compensacions; perquè no hi ha dret que els aristòcrates les pisen el terreny als deixebles del Guerra (no confondre'l amb un Sánchez qualsevol).

Abans d'anar-se'n de Génova el delegat rus Treitxerin va obsequiar amb un esmorzar al ministre de Negocis estrangers italià, Sr. Schanzer.

En servir els "ors d'œvre" una colla d'entusiastes del cap comunista, li prodigaren una manifestació de simpatia, però en arribar a les postres es girà la truita i va costar Déu i ajuda el treure viu al Sr. Treitxerin.

Pel què es veu no són suficients els bons aliments, és precis també que hi hagi tranquil·litat.

Al Congrés en parlar-se dels nous impostos el senyor Cierva ha requerit als capdavanters de la concentració lliberal perquè manifestin les seves teories respecte a la propietat de la terra, que sembla que en les seves propagandes agràries les han concretat en la fórmula: La terra és del qui la treballa.

Els directores concentristes, però, no han badat boca, i és que s'han convençut que al Parlament no es troben davant de pagesos.

Noticiari

—A Roma s'ha reunit el Congrés internacional d'Associacions femenines presidit pel Cardenal Merry de Val. Les tasques d'aquest Congrés i els seus acords tindran universal repercussió.

—A la regió vasca hi ha molt d'entusiasme per la fundació d'una Universitat vasca, totònoma de debó, esplèndidament dotada. Tots els elements valiosos hi aporten mitjans per a fer promptament viable el projecte.

—La Mancomunitat ha prestat 37.000 pessetes al Sindicat Agrícola Catòlic de Sant Isidre, de Bonastre, per a la compra de terrenys i màquines agrícoles, i conservació del seu edifici social.

—L'Escola de nens fills d'obersers que sostenen les "Escoles Catòliques per a Fills d'Obrers", ha celebrat amb tota solemnitat la primera Comunió d'infinat de nois. Totes les funcions revesiren emocionant solemnitat, assistint-hi les famílies del combregants.

—El ministre de Finances apoia la constitució d'una Associació de Socors Mútuus entre funcionaris de les carreres judicial i fiscal.

—Les entitats que en defensa dels drets dels llauradors treballen de ferm ara per a consolidar i encara augmentar els avantatges obtinguts.

—L'Institut Nacional de Previsió projecta edificar a Madrid la Casa Social del I. N. P. Ha manifestat que està completa l'organització de les Caixes col·laboradores del Regime de Retirs Obrers Obligatoris, i ha demorat fins a la tardor la reunió de l'Assemblea de Previsió Social que tindrà lloc aquí.

Per l'estudi de les qüestions jurídiques dimanades d'aquest Regime, l'I. N. P. als majors Inspectors general del dit Regime, assessor jurídic del Institut En Moragas Barret.

—La Fàbrica Nacional de Toledo treu a concurs la construcció de dos grups de cases per a obrers de la mateixa.

—L'Associació Escolar Femenina clausurarà el Curs 1921-22 amb una missa de Comunió general en llaor de la seva Patrona, la Verge Maria, i una magnífica sessió literària-musical.

—A Verona (Itàlia) s'ha constituït un gran comitè per a lluitar en tot Itàlia contra la blasfèmia.

—L'Institut Internacional d'Agricultura, de Roma, ha nomenat president al ex-ministre italià Rainere i vicepresident al comte de Montornés (de València) i al agricultor japonès Uskai.

—A l'Argentina augmenta d'una manera extraordinària l'immigració dels països europeus, especialment d'Alemanya.

—Durant el mes d'abril la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis rebé per impositcions 12.920,196 pessetes, havent pagat per pensions, reintegres, etc., etc. 16.682,820 pessetes. Les noves llibretes, en dit mes, són 3.239. És veritablement, un desenrotlle prodigiós.

de desenrotllament físic i estiguin més robustos.

—Continuant els treballs de creació de noves sucursals que ralitza la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. Per a completar la seva organització regional es troben ja avançats els efectuat per a l'obertura de les sucursals de Sabadell, Vilafranca del Penedés, Sant Feliu de Guíxols i Arenys de Mar. Així mateix també està preparant la Caixa de Pensions l'extensió a tot Catalunya de l'Obra femenina de cultura, protecció, socors mutus i assistència mèdica que realitza amb el seu Institut de la Dona que treballa, l'acció del qual va a implantar immediatament a Girona, Lleyda, Igualada i Vilafranca, amb la creació en aquestes poblacions d'organismes i delegacions del dit Institut.

De les Sucursals de la Caixa de Pensions a punt d'inaugurar-se serà la primera la de Sabadell.

ACABA DE SORTIR

PER LA MORAL DE CATALUNYA

CONTRA EL JOC

I EL

PACTE AMB EL JOC

PER R. RUCABADO

Conté, en Apèndix, el Cas de Moral de Tarragona i altres documents i textos d'autoritats.

PREU: 3'50 PESSETES

De venda a les principals llibreries

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
DE FUNCIONAMIENTO

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rius i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: 10 Pessetes

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVICIOS DE LA COMPAÑÍA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 15 de cada mes, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salida de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4 y de Cádiz el 7, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península indicadas en el viaje de ida.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

—Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen Telegrafía sin hilos.



LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Academia Cots

FUNDADA EN 1879

Calle Archs, n.º 7, pral. (Travesía de Plazas Sta. Ana y Nueva)

**CENTRO DE ENSEÑANZA ESENCIAL-
MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO**

Reforma de letra.—Ortografía.—Correspondencia comercial.—Documentación.—Prácticas de escritorio.—Mecanografía.—Cálculo mercantil y Teneduría de Libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas inclusas la *Banca y Bolsa*.—El Título de Tenedor de Libros, previos exámenes por peritos y profesores mercantiles.—Clases especiales para señoritas.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquiografía.—Geografía comercial.—Lenguafonos.

FRANQUEO CONCERTADO

Ateneo A. G.—Enric Granados, 80, Barcelona